

Gud hjalp meg til ikke å stjele igjen **God helped me not to steal again**

Le Héraut de la Science Chrétienne, 03.2012

Skjult navn

Nå er jeg 16 år. Da jeg var 11, må jeg innrømme at jeg gjorde en del ting som skapte vansker for meg. Jeg var sammen med venner som noen ganger gjorde ting som ikke var bra. Jeg var lett å påvirke og jeg gjorde det de gjorde, for å være "cool," for å imponere andre og for å vise at jeg ikke var redd. Jeg røkte marijuana og noen ganger pleide jeg å stjele penger så jeg kunne kjøpe noe jeg hadde lyst på.

En kveld skulle jeg sove hos en venn. Dagen etter dro vi til et bibliotek hvor det var en utstilling av edelstener. Jeg så en virkelig flott svart stein. For meg, så den ut som den ville være fin å leke med.

Min venn utfordret meg, "Tør du ta den steinen?" Jeg tok meg nær av at han spurte, fordi det virket som at han ikke trodde jeg kunne gjøre det. Jeg puttet steinen i lommen og så gikk vi. Vi la ikke merke til at det var sikkerhetskameraer over hele biblioteket.

Da vi kom utenfor, begynte vi å kaste steinen frem og tilbake, for moros skyld

Det var en kald vinterdag og vi ville dra tilbake, hjem til min venn. Vi tok en snarvei som gikk over en bekk. Bekken var islagt, og vi begynte å hoppe på isen. Jeg hadde steinen i hånden, men isen knakk under bena våre, og steinen glapp ut av hånden min og falt i vannet. Vi lette i noen minutter, men vi var våte og veldig kalde, så vi droppet letingen. Jeg var lei meg for at jeg mistet steinen, for jeg ville gjerne beholdt den. Og jeg var redd for at politiet ville komme og se etter meg. Men jeg dro hjem og sa til meg selv at politiet visste ikke noe om det. Så glemte jeg hele hendelsen.

Noen uker senere, da jeg var på skolen, kom rektor inn i klassen min og ba meg komme på kontoret for det var noen som ville treffe meg. Da jeg kom inn på kontoret hennes, var det en politimann der som spurte meg, "Vet du hvorfor vi er her?" Det visste jeg ærlig talt ikke, for jeg hadde glemt hele greia med steinen. Politimannen sa, "Vi så deg." Jeg svarte, "Hva så dere meg gjøre?" Han sa, "Vi så at du stjal en edelsten på biblioteket." Jeg ble stum og forsto hva som holdt på å skje. Jeg ble virkelig redd. Politimannen sa at på grunn av dette, måtte jeg kanskje bo på en institusjon for unge lovbrøyttere og min mor ble kanskje nødt til å betale en stor bot. Han sa at jeg hadde tatt en stein som tilhørte en samler og var verdt mellom 2000 og 3000 dollar.

Politimannen spurte, "Hvor er steinen?" Jeg fortalte at jeg hadde mistet den i en bekk i nærheten av min venns hus. Politimannen spurte, "Hvor?" Han ville vite alt.

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.kristenvitenskapsherold.com>

Da ba jeg. Først ba jeg Gud om å tilgi meg. I min bønn innrømmet jeg at det jeg hadde gjort var veldig galt og at det ikke går an å leke med de ti bud. Jeg hadde lært at ett av budene i Bibelen sier, "Du skal ikke stjele" (Andre Mosebok 20:15). Jeg ba Gud hjelpe meg å finne steinen. Jeg lovt at hvis Han hjalp meg ville jeg aldri stjele igjen.

Selv om jeg var vettskremt, var jeg sikker på at Gud kunne hjelpe meg. Jeg går på en Kristen Vitenskaps søndagsskole hvor lærerne deler med meg åndelige ideer for å løse problemene mine. Før jeg visste noe om Kristen Vitenskap, ba jeg Gud om materielle ting. Men takket være Kristen Vitenskap lærte jeg at hensikten med bønn er å be om åndelige ting, som kjærlighet og ekte helse, å tenke på å hjelpe andre og være snill mot folk. Å gå i kirken gir meg mer tro på Gud og jeg føler at de andre som er der støtter meg.

For å gå tilbake til fortellingen min, tok politimannen meg med til området der min venn bodde for å se etter steinen. Men det var fem eller seks bekker der, alle like ved hverandre, og jeg kunne ikke huske hvilken jeg hadde mistet steinen i.

På grunn av at jeg hadde bedt, følte jeg meg trukket mot en av bekkene. Jeg visste at Gud er uendelig intelligens og visdom, at Gud er den som trøster, og at ingenting som ikke var godt kunne skje. Jeg følte meg virkelig ledet til et bestemt sted og jeg kastet en stein på isen for å knuse den. Jeg stakk hånden i det kalde vannet for å kjenne etter steinen men jeg fant ingenting. Jeg gjorde det en gang til. Ingenting. Tredje gang ba jeg Gud av hele mitt hjerte om å lede meg. Endelig rørte hånden min ved en stein og jeg følte at den hadde samme form som steinen vi lette etter. Jeg tenkte at det nesten var umulig at det kunne være den rette steinen, men jeg tok den opp av vannet og det var virkelig den samme steinen! Det kunne bare Gud ha gjort. Jeg ble veldig glad og det var foreldrene mine og politimannen også.

Politimannen sa at jeg aldri måtte stjele igjen, fordi det ville bli veldig kostbart for meg. Foreldrene mine ba meg aldri gjøre noe slikt igjen. De sa, "Gud viste deg at Han hører på deg, så nå må du vise Ham at du også hører på Ham, for på den måten vil du føle deg nærmere Ham."

Siden den gangen, har jeg aldri stjålet noe og jeg har sluttet å røyke marijuana. Jeg gjorde slutt på de vennskapene som tok meg vekk fra Gud. Jeg lærte av denne erfaringen at å stjele ikke gjør noe godt for meg. Jeg er takknemlig for Kristen Vitenskap fordi den hjelper meg til å se at det å gjøre godt gir meg alt, fordi alt det gode jeg gjør kommer tilbake til meg som noe godt. Gud er god og det er naturlig for meg å gjenspeile Ham. Nå gjør jeg det som er riktig. Jeg hjelper folk og jeg har gode venner. Jeg trenger ikke bevise noe for vennene mine lenger, for jeg vet at jeg er Guds barn og at jeg har alt jeg trenger for å være helt glad.

For å beskytte den unge forfatteren av denne historien, er navnet hans skjult av redaktøren.